

You are My Sunshine

โดย..LolipoP

จะสายไปรีเปลาถ้าอยากบอกเขาเหลือเกินว่า
...ฉันรักเขา

"หนูดี ไปซื้อของที่ตลาดให้แม่หน่อย" เสียงตะโกนของแม่ดังมาจากห้องครัวแบบเปิดโล่งเป็นลานกว้างอยู่ทางด้านหลังบ้าน ไม่เหมือนห้องครัวบ้านที่กรุงเทพฯ ซึ่งคับแคบ ยืนเบียดกันสักสองคนก็เต็มห้องแล้ว

ฉันโหนตัวปีนลงจากต้นลำไย ตั้งแต่ก่อนลาหยุดพักร้อน ฉันรับปากกับตาไว้ว่ากลับบ้านคราวนี้จะมาช่วยขึ้นต้นลำไยเก็บไปขาย นี่ก็เกือบครบตามจำนวนที่มีคนมาสั่งซื้อแล้ว สวนลำไยที่บ้านฉันแบ่งเป็นสองส่วนคือ ส่วนขายส่งซึ่งเป็นกิโกลรัมให้กับพ่อค้าคนกลางซึ่งมารับซื้อถึงที่บ้าน โดยทางครอบครัวของฉันรับหน้าที่เก็บลำไย กับอีกส่วนจะมีคนมาเหมาทั้งสวนแล้วขึ้นต้นลำไยเอง ส่วนนี้มีคนมาตีราคาและเลือกสวนลำไยว่าจะขึ้นสวนไหน ซึ่งปีหลังๆ มาที่นี่ที่บ้านฉันก็มักขายแบบเหมาสวนให้คนเหมามาเก็บเอง เพราะสบายกว่า แถมยังกำไรดีกว่าด้วย

"อันนี้ของที่สั่งซื้อ อ้อ แล้วขากลับแวะไปเอาแกงโสะที่บ้านน้ำหล้าด้วย เห็นว่าทำไว้หม้อใหญ่เขียว"

ฉันล้างมือที่เบื่อนเศษดินแล้วใช้ขากางเกงตัวเองเป็นผ้าเช็ดมือ ก่อนรับกระดาษโน้ตรายการของสดและแห้งที่ต้องไปจ่ายตลาด

"สงสัยฉลองที่ถูกหวยมั่ง" เมื่อสองวันก่อนได้ยินว่ามีคนในหมู่บ้านถูกรางวัลตลอดเตอรี มารู้ทีหลังว่าผู้โชคดีเป็นน้ำหล้า ลูกพี่ลูกน้องของแม่ "เย็นนี้แม่จะทำน้ำพริกอ่องเธออะ" ฉันอ่านรายการของที่ต้องซื้อเลยลองเดาดูว่าเมนูเด็ดวันนี้เป็นอะไร หวังว่าจะเจอถูกเพราะน้ำพริกอ่องนี้เป็นของโปรดของฉันเลย

"ใช่แล้วจะ เห็นเราบ่นมาหลายวันแล้วไม่ใช่เธอว่าอยากกิน เอ๊ะหรือว่าเปลี่ยนใจแล้ว แม่ทำอย่างอื่นแทนก็ได้นะ" แม่ทำท่าลังเลใจ ฉันเลยส่งสายตาเป็นประกายอ้อนวอน

"ได้ยังไงกันคะ หนูติดกลับบ้านทั้งที ถ้าไม่ได้กินน้ำพริกอ่องฝีมือแม่ก็เหมือนยังไม่ถึงบ้านสิ แต่มาคิดอีกที เป็นแบบนี้ทุกวันหนูก็ต้องแยแ่เลย" เสียงเศร้าๆ ของฉันทำแม่เป็นห่วง

"ทำไมล่ะลูก"

"ก็กลับไปกรุงเทพฯ ที่ไร ชุดทำงานหนูดีคับทุกทีเพราะติดพุง" ฉันยกมือบีบที่หน้าท้องประกะบ กลับบ้านทุกครั้งนอกจากของฝากที่หิ้วไปให้เพื่อนก็มีขนมรอบเอวนี้แหละที่ได้ติดตัวไปด้วย

"เราน่ะกลับมาบ้านแต่ละทีผอมอย่างกับเด็กขาดสารอาหาร แม่ยังคิดอยู่เลยว่าข้าวของที่กรุงเทพฯ มันคงแพงน่าดู ลูกแม่ถึงต้องประหยัดจนหุ่นปลิวลมแบบนี้"

"กับข้าวที่ไหนก็อร่อยสู้ฝีมือแม่ไม่ได้นี่คะ หนูดีเลยไม่ค่อยอยากกิน" ฉันสวมกอดหลวมๆ เข้าที่เอวแม่พร้อมถูไถใบหน้ากับหัวไหล่ที่มีให้ลูก คนนี้ได้พักพิงเสมอ

"เออละ ไปตลาดได้แล้ว ขึ้นซักซ้าจะได้แต่ข้าวเปล่าอย่างเดียว" แม่ไล่ให้รีบไปตลาด เพราะเวลาหลังเลิกงานเป็นช่วงที่การจราจรติดขัดพอกๆ กับในกรุงเทพฯ ต่างกันก็ตรงที่นี้พอเกินสามทุ่มถนนจะโล่งจนน่าฉงนว่าผู้คนเขาหายไปไหนกันหมด

"โอ๊ย ทำไมไม่เหลือที่จอดรถเลยละ" หลังจากหลุดจากสี่แยกที่รถไฟเขียวถึงสามครั้ง ฉันก็พบว่าลานจอดรถหลังตลาดแน่นชนิดชนิดที่ปลากระป๋องยังต้องอายุม้วน แต่ความพยายามของฉัน (ที่จะกินน้ำพริกอ่อน) ยังไม่สิ้นสุด ฉันนวดรถเพื่อว่ามีรถคันไหนออก นี่ขนาดเอารถจักรยานยนต์มานะ ถ้าเอารถยนต์มาล่ะก็ รับรองเลยว่าเป็นนี่คงได้กินข้าวเปล่าอย่างที่ไม่รู้ว่าไว้ แล้วความพยายามก็สัมฤทธิ์ผล เมื่อสายตาค้นปะทะเข้ากับซอกเล็กที่พอให้รถมอเตอร์ไซด์คันนี้เข้าไปจอดได้

ตลาดประจำตำบลเป็นแหล่งรวมผู้คน ทั้งชาวบ้านซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนั้นรวมไปถึงนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เนื่องจากรอบๆ บริเวณตลาดสดแห่งนี้เป็นศูนย์รวมงานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านหลายแขนงจนเป็นที่เลื่องชื่อประจำจังหวัดเลยทีเดียว

บรรยากาศตลาดที่นี่ก็คล้ายกับตลาดที่อื่นๆ มีแผงลอยตั้งเรียงเป็นแถวจนสุดทาง ตามพื้นมีน้ำเงี้ยวของเล็กน้อยเป็นระยะๆ ฉันหยิบรายการของก่อนไล่เดินหาซื้อตามร้านต่างๆ ซึ่งกว่าจะได้ครบก็เสียเวลาไปพอสมควร เพราะหลายๆ ร้านเปลี่ยนทำเลที่ตั้ง ผิดจากตอนฉันกลับบ้านครั้งก่อน

ฉันหิวของพะรุงพะรังเต็มสองมือมาอย่างที่จอดรถ แต่มีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังยืนขวางทางเข้า

"คุณคะ ขอทางหน่อยค่ะ" ร่างสูงนั้นยังคงยืนนิ่งอยู่ ฉันเริ่มหงุดหงิด
...ของมันหนักนะโว้ย เขยิบหน่อยสิ

"คุณคะ" คราวนี้ฉันตั้งใจแกว่งถุงใส่น้ำมะนาวป้อนให้โดนแขนของเขา เพื่อว่าความเย็นจะช่วยทำให้เขารับรู้ถึงเสียงเรียกของฉัน แล้วก็ได้ผลเมื่อชายหนุ่มร่างสูงหันหน้ามองมาที่ฉัน ดวงตาคมได้ค้นหาล่อแวไรเดียวสกปรกกับท่าทางเอียงคอมองอย่างสงสัยทำให้ฉันหลุดหัวเราะก็ก้อออกมา
...เดี๋ยวนี้ผู้ชายก็ทำตัวแอ๊บแบ๊วเหมือนกันแฮะ

"โทษทีค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจขำคุณนะ คุณช่วยขยับไปหน่อยได้ไหม ฉันจะถอยรถ" เขาขมวดคิ้ว ทำหน้าเหมือนไม่เข้าใจในสิ่งที่ฉันบอก ฉันเกือบ

จะว่าเขาไปแล้วถ้าไม่เหลือไปเห็นกระเป่าสะพายใบใหญ่แบบนักเดินทาง
ที่วางอิงอยู่ข้างล้อรถจักรยานยนต์

"อ้อ เป็นชาวต่างชาตินี่เอง แล้วก็ไม่ต้องบอก" ฉันแก้มองบ่นใส่เขาทั้งที่รู้ว่า
อีกฝ่ายฟังไม่เข้าใจ

แล้วจู่ๆ เขาก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ก่อนจะออกเสียงพึมพำเหมือนเวลา
ชาวต่างชาติหัดพูดภาษาไทยเลียนประโยคของฉัน

"ฉันจะถอยรถออก หลบหน้อย" ภาษาอังกฤษสำเนียงไทยจำพร้อม
ท่าประกอบของฉันทำให้เขาเข้าใจไม่มากก็น้อย เพราะร่างสูงคว่ำกระเป่า
เดินทางยกขึ้นสะพายหลัง ก่อนขยับตัวหลบให้ฉันเดินเอาของไปวางที่
ตะกร้าหน้ารถ

ฉันขึ้นนั่งบนเบาะก่อนใช้เท้าถอยเตาะเตาะอย่างระวังไม่ให้เปลือ
กี่ยวรถคันข้างๆ ล้ม เลื่อนรถออกมาสตาร์ทเครื่องเตรียมกลับบ้าน แต่
ก็อดหันไปถามชายหนุ่มที่ยืนตัวลึบด้วยท่าทางน่าสงสารอยู่ข้างรถฉัน
ไม่ได้

"มีอะไรให้ช่วยไหม"

เขาพยักหน้าอย่างแรงหลายครั้งติดกัน เห็นแล้วทำให้ฉันคิดถึง
ตุ๊กตาหน้ารถที่หัวชอบลั่นเวลาเล่นผ่านทางซรุซระ

...เป็นผู้ชายที่ตกลงใจ

เขาก็้มลงไปหาอะไรในกระเป่าข้างของกางเกงขาลั้นก่อนจะหยิบ
หนังสือเล่มเล็กๆ ขึ้นมาทาง

...หนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวนี้เอง จะไปไหนล่ะถึงหลงมาใน
ตลาดได้

เหมือนจะรู้ความคิดของฉัน เพราะเขาพลิกเปิดหน้าที่มีรูปงานไม้
แกะสลักยื่นให้ฉันดู ด้านล่างของภาพมีคำบรรยายเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้
ประกอบ

"อยู่ที่ไหนครับ" เขาพูดภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งๆ ไม่คั่นหู

ความจริงแล้วหมู่บ้านไม้ลานนาที่นักท่องเที่ยวหน้าดีคนนี้ถามหา
อยู่ไม่ไกลจากตลาดนัก เพียงแค่ข้ามถนนไปอีกฟาก ต่อรถประจำทางเข้า
ไปในซอยก็ถึงแล้ว

ฉันพยายามบอกทางให้อีกฝ่าย แต่ไม่รู้ว่าเขาเข้าใจที่ฉันพูดหรือเปล่า
เดาจากหน้าตาฝั่งของเขาแล้ว สงสัยโรงเรียนที่ฉันจบมาคงสอนภาษาอังกฤษ
คนละหลักสูตรกับโรงเรียนเขา เราถึงคุยกันรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง
แบบนี้

ประวัติด้านภาษาของฉันก็ตื้นเขินใจหาย เมื่อตอนเรียนมัธยมต้น
เคยมีฝรั่งมาถามทางไปสนามบิน ฉันดันฟังผิดว่าเขาจะไปห้างสรรพสินค้า
แห่งหนึ่งซึ่งออกเสียงคล้ายๆ กัน ด้วยความหวังดีของฉันเลยช่วยโบกร
รถประจำทางให้ไปส่งเสียด้วย ไม่รู้ว่าป่านนี้ฝรั่งรายนั้นได้ขึ้นเครื่องกลับ
ประเทศแล้วหรือยัง

หลังจากอธิบายกันอยู่นาน ฉันตัดสินใจพาหมอนี่ไปส่งที่หมู่บ้านไม้
ลานนาเสียเอง เพราะดูแล้วคงต้องคุยกันอีกยาวกว่าจะรู้เรื่อง ไหนๆ ก็
ทางผ่านกลับบ้าน แถมคนแถวนี้ก็รู้จักพ่อแม่ฉันเป็นอย่างดี ถ้าเกิดหมอนี่
คิดมิติมีร้ายกับฉันระหว่างทางก็ไม่น่าห่วงเท่าไร อีกอย่างทำทางเรียบบ่อย
แบบนี้คงไม่เป็นพิษเป็นภัยละมั้ง

"ขึ้นรถ เดี่ยวไปส่ง" ฉันตบท้ายเบาๆเรียกชายหนุ่มขึ้นซ้อนท้าย

...สงสัยไม่เคยซ้อนมอเตอร์ไซด์ เดี่ยวหนูดีจะขี่ให้อะเมซิ่งไทยแลนด์

เลย

เขาลังเลเล็กน้อยก่อนกล่าวขอบคุณพร้อมกระโดดขึ้นนั่งซ้อนท้าย
อย่างไม่มั่นใจ

"เกาะแน่นๆ นะ" ฉันบอกเป็นภาษาไทย เขาชะงักหน้ามาถามว่า
ประโยคนี้แปลว่าอะไร แต่ทันทีที่ฉันสตาร์ทรถออกตัว ฉันว่าเขาคงเข้าใจ
แล้วละเพราะเห็นเกาะที่จับด้านหลังซะแน่นเชียว

ฉันเลี้ยวรถเข้าซอยซึ่งเป็นทางเข้าของหมู่บ้านไม้ลานนา ตลอดซอย

นั่นมีร้านไม้แกะสลักตั้งเรียงรายอยู่มากมายแทบทุกร้าน บางก็เป็นร้านของเล่น บางก็เป็นร้านเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นกิจการในครอบครัวเดียวกันแต่เปิดหลายๆ ร้านให้ดูหลากหลาย

ฉันเลือกจอดหน้าร้านที่ใหญ่ที่สุดของที่นี้ นักท่องเที่ยวอย่างเขาจะไม่ได้ไม่ต้องเสียเวลาไปเดินเตร่หลายร้าน เพราะร้านนี้มีข้าวของครบทุกประเภท ทั้งมีบริการจัดส่งให้ทั้งภายในและต่างประเทศ แถมยังรับสกุลเงินต่างชาติโดยไม่ต้องไปแลกให้เสียเวลาเผื่อว่านักท่องเที่ยวบางคนไม่มีเงินบาทไทยมาชำระค่าสินค้า

"คุณลุงตรงนี่แล้วกัน ถ้ามีอะไรก็ตามคนแถวนี้ละ คนที่นี้ใจดี" ฉันหันไปบอกคนข้างหลัง

เขาลงจากรถก่อนกล่าวขอบคุณฉันยกใหญ่ที่เป็นธุระมาส่งเขาถึงที่ แล้วเขาก็ล้วงเข้าไปหยิบของบางอย่างในกระเป๋ายื่นให้ฉัน

"ไม่เอา ฉันช่วยคุณแค่นี้ๆ ไม่ได้ต้องการของตอบแทน" ฉันบอกปิดแต่อีกฝ่ายไม่ฟัง พยายามยึดของใส่ในมือ เมื่อแบมือออกจึงพบว่าเป็นตุ๊กตาพระอาทิตย์ยิ้มแฉ่งหน้าตาน่าเอ็นดู ฉันเห็นว่าเขาคงอยากให้เป็นแทนคำขอบคุณจริงๆ ไม่ได้คิดตีตราหัวใจเป็นสิ่งของ จึงยอมรับไว้แต่โดยดี

"แล้วเจอกันนะครับ" เขายืนโบกมือลาอยู่ตรงนั้น รอจนฉันจอดรถกลับไปทางเดิมถึงเห็นเขาเดินเข้าร้านไป

...จะเจอกันที่ไหนล่ะ หรือว่าเขาเข้าใจผิดว่าฉันจะมารับเขากลับ เอ้อเอาไว้เป็นปัญหาของเขาเองก็แล้วกัน ฉันกลับบ้านก่อนดีกว่า ยังไม่อยากจะกินข้าวเปล่าเป็นมื้อเย็น

หลังจากหมดวันหยุดพักร้อน ฉันก็กลับมาทำงานวิจัยด้านโภชนาการเหมือนเดิม โดยการทำงานของฉันจะทำตามตารางงานประจำปีที่กำหนดไว้ หากเสร็จก่อนก็จะสบาย สามารถใช้เวลาที่เหลือได้อย่างอิสระ แต่ถ้า

เสร็จไม่ทันล่ะก็ ต้องมาทำงานชุดใช้แบบไร้ค่าแรง โชคดีที่ฉันไม่ใช่คนประเภทสะสมงานจนคั่งค้างเป็นดินพอกหางหมู ความคืบหน้าของงานวิจัยตอนนี้จึงสำเร็จไปแล้วกว่าครึ่ง ทั้งเวลายังเหลือเพื่อพื่อให้ไปเที่ยวได้อย่างสบายใจ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นขณะที่ฉันกำลังวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อนำไปใช้อ้างอิงตอนทำเอกสารส่งหน่วยงานต้นสังกัด

"หนูดี ตอนนี่ว่างอยู่เปล่า คุยได้ไหม" เสียงแพง เพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัยฟังดูกระวนกระวายชอบกล

"ได้ๆ เป็นอะไรี่เปล่า" ฉันถามด้วยความเป็นห่วง เพราะปกติแพงจะไม่โทรศัพท์หาฉันเวลาทำงาน

"พุงนี้หนูดีว่างไหม" แพงยังบ้ายเบี่ยงไม่ยอมตอบคำถาม ฉันมองปฏิทินตั้งโต๊ะซึ่งช่องบันทึกข้อความยังว่างอยู่ ไม่มีรายการนัดหมายกับใคร

"ว่าง ตกงบอกได้รียังว่ามีอะไร" ฉันซักสงสัยแล้วว่าแพงต้องมีลับลมคมในอะไรสักอย่าง ถึงได้ถามโน่นถามนี่แบบนี้

"ยัง จนกว่าเธอจะรับปากว่าจะช่วยฉันก่อน" นั่นไง ว่าแล้วไม่มีผิดแพงต้องมีบางอย่างให้ฉันทำแน่นอน

"จะให้รับปากได้ยังไงถ้ายังไม่รู้ว่าต้องทำอะไร" ฉันเล่นตัว ถึงรู้ว่าเรื่องที่แพงขอร้องคงไม่เหลือปากว่าแรงที่ฉันสามารถช่วยทำให้ได้

"น่านะ เธอเป็นคนเดียวที่ช่วยฉันได้ ฉันโทรไปหาใครก็ไม่เห็นมีใครว่างเลย"

"อ้าว หาว่าฉันว่างงานเธอ" ฉันแก้งทำเสียงดังโวยวาย

"ไม่ใช่ชนะ แต่ว่าเธอเป็นความหวังเดียวที่ฉันเหลืออยู่เลยนะ ช่วยฉันหน่อย"

"โอเค ว่าจะให้ช่วยทำอะไร" ฉันยอมแพ้ ซี้เกียจต่อปากต่อคำกับนักโศกที่ประจำคณะ เพราะรู้ว่าต้องเป็นฝ่ายแพ้อยู่ดี ลู๊ยกงตัวเอง

ดีกว่า

"เย้ รับปากแล้วนะ" น้ำเสียงปลายสายเปลี่ยนไปคนละอารมณ์กับตอนช่วงต้นการสนทนา "คือว่าพรุ่งนี้ฉันจะไปลองชุดแต่งงาน"

"อืม แล้วไง อย่าบอกนะว่าจะให้ฉันไปลองแทน ไม่ไหวมั้ง หุ่นฉันกับเธอคนละไซส์เลยนะ" ฉันส่ายอกล้อเพื่อนเล่น

"บ้าเธอ ไซท์ที่ไหนล่ะ ฉันอยากให้เธอช่วยไปรับของแทนฉันต่างหาก" เดาว์ของที่ว่าต้องสำคัญมากถึงขนาดต้องหาคนไปแทนให้ได้

"แล้วของอะไรล่ะที่จะให้ไปเอา"

"ซีดีเพลงของชาโยน" พอแพ่งพูดจบฉันก็อึ้งไปเล็กน้อย นี่ฉันฟังไม่ผิดไปใช่ไหม พรุ่งนี้ฉันต้องหยุดงานเพื่อไปเอาซีดีเพลงเนี่ยนะ

"เธอจะให้ฉันไปเอาอะไรนะ ขออีกที่ชัดๆ เลย" ฉันถามย้ำอีกรอบว่าตัวเองไม่ได้หูผาดไป

"ก็แผ่นซีดีเพลงพิเศษของชาโยนไง คือฉันตอบคำถามแฟนคลับพันธุ้แท้ของชาโยนถูก เขาเลยให้ซีดีเพลงพิเศษพร้อมลายเซ็นเป็นของรางวัล แต่วามันต้องไปรับด้วยตัวเอง แล้วพรุ่งนี้ฉันก็มีนัดลองชุดเจ้าสาวด้วยฉันก็เลยโทรมาขอร้องหนูดีนี่แหละ เธอก็รู้ใช่ไหมว่าชาโยนมีความหมายต่อฉันมากแค่ไหน" เพื่อนฉันเริ่มออกอาการเพ้อ แต่ฉันก็พอเข้าใจความรู้สึกนี้อยู่ ยิ่งแพ่งติดตามผลงานของนักร้องเกาหลีคนนี้ทุกอัลบั้ม หนังสือเรื่องที่เขาแสดง แพ่งก็ไม่เคยพลาดทั้งดูในโรงภาพยนตร์และซื้อแผ่นซีดีซีดีรึสเก็บไว้ ซีดีอัลบั้มพิเศษพร้อมลายเซ็นคงมีความหมายมากสำหรับเพื่อนฉัน

"แล้วฉันต้องทำไงบ้าง" จู่ๆ ให้เดินเข้าไปบอกต้นสังกัดของชาโยนว่าพี่คะขอซีดีแผ่น ก็อาจโดน ร.ป.ภ. ลากตัวออกมาได้

"เดี๋ยวฉันจะเอาไปรับของไปให้ ขอขอบคุณมากเลยนะ"

"เปลี่ยนคำขอบคุณเป็นช่อดอกไม้วันแต่งงานได้ไหม ตอนโยนช่วยเลี้ยงมาที่ฉันเลยจะดีมาก" ฉันหมายถึงช่อดอกไม้ที่เจ้าสาวโยนให้แขกที่ยังโสด